Carry Slee

Juf Braaksel en de gigantische ontploffing

met illustraties van Iris Boter

Copyright ©2026 Uitgeverij Dyslexion

ISBN 978-94-6324-579-1
NUR 282
Papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Dyslexion.

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij
Uitgeverij Overamstel, Amsterdam
© Carry Slee 2023
© Illustraties: Iris Boter, 2023
Originele Omslagontwerp Caren Limpens

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.dyslexiefont.com voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

1

Lotte, Thijs, Milou en Lucas kijken met open mond naar juf Braaksel, die naast de chauffeur in de bus staat. Ze hebben er alles aan gedaan om haar voorgoed kwijt te raken en nu staat ze daar. In de bus, terwijl ze op het punt staan om naar Texel te vertrekken voor hun schoolreisje.
De rest van groep zeven kijkt geschrokken naar juf Evi. Stel je voor dat Braaksel meegaat...
Maar juf Evi lijkt al net zo verbaasd om Braaksel te zien als de kinderen.
'Hé,' zegt de chauffeur. 'Ik herken u uit de krant. U bent toch die bijzondere juf, was u niet uitgeroepen tot de liefste juf van onze provincie?' Hij kijkt achterom naar de kinderen. 'Wat hebben jullie een mazzel met zo'n lieve juf. En ik voel me zeer vereerd dat ik u naar Texel mag rijden.'
De deuren gaan dicht en hij start de bus.
De leerlingen schrikken wanneer hij wegrijdt.
Braaksel gaat echt mee!
Voor de brug moeten ze wachten. De chauffeur haalt een papiertje en een pen uit het dashboardkastje.
'Mag ik uw handtekening? O, wat bijzonder dat ik u hier met eigen ogen zie. Nee, eerst een selfie.'
Hij staat snel op en gaat naast Braaksel staan.
Maar nog voordat hij heeft kunnen klikken duwt Braaksel hem weg.
'Hou toch op, man, met je gezeur,' snauwt ze.

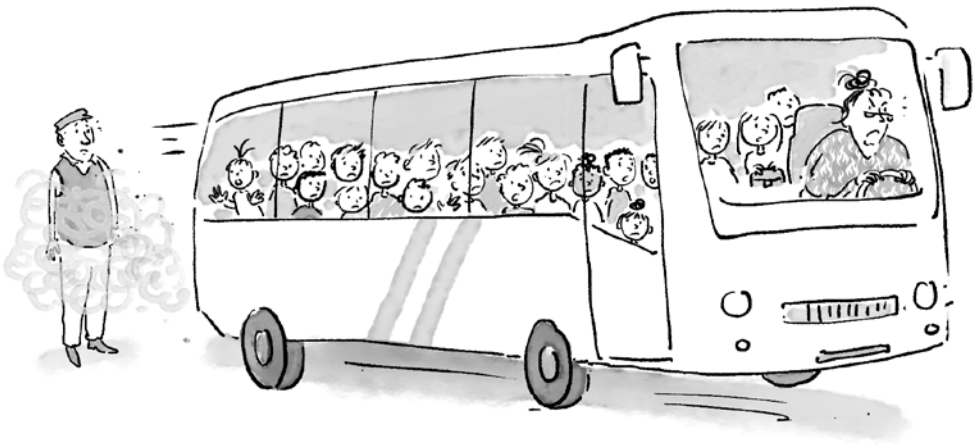
‘Wat denk je wel, daar word je niet voor betaald, om mij lastig te vallen. Je wordt betaald om de bus te besturen.’ De chauffeur kruipt geschrokken weer achter het stuur. De slagbomen gaan open en ze rijden weer. Ze rijden nog maar net als er een mobiel gaat.
‘Van wie is die mobiel?’ brult Braaksel. ‘Lever maar in, die ben je voorgoed kwijt. Nou, van wie is hij?’
‘Neem me niet kwalijk, juf Brakel,’ zegt juf Evi. ‘Het is mijn telefoon. Het is de conciërge, zie ik.’
Ze neemt op. ‘O, wat vervelend dat meester Hans ziek is,’ horen ze juf Evi zeggen. ‘Dat is zeker een probleem. Net nu ik weg ben. Wat moeten we hiermee? Weet je wat, ik denk er even over na. Misschien weet ik wel een invalster. Ik zal haar bellen.’
Maar daar komt Braaksel met grote stappen aangelopen. Ze grist de mobiel uit juf Evi’s hand.
‘Niks invaller. Ik wil geen vreemde op mijn school. Ik heb al een oplossing.’
De leerlingen luisteren gespannen mee.
‘Hoe durf je zo over mij te denken?!’ brult Braaksel. ‘Natuurlijk stuur ik geen leerlingen naar huis. Ben je helemaal gek geworden, Van Dongen? Pas maar op, anders stuur ik jou naar huis. Maar wel voorgoed. Ik kan ook niets aan je overlaten. Chauffeur, omkeren!’ roept ze. ‘Van Dongen, juf Evi komt eraan.’
Wat? De kinderen verstijven. Gaan ze terug naar school? Gaat hun schoolreisje naar Texel niet door? Ze hadden zich er juist zo op verheugd.
De hele klas is teleurgesteld, behalve Lucas, Lotte, Thijs en Milou. Ze zijn allang blij dat het schoolreisje niet doorgaat. Stel je voor dat ze op schoolreisje

moesten met Braaksel. Dat zou voor iedereen verschrikkelijk zijn, maar voor Lucas helemaal. Braaksel haat Lucas.

'Zet die bus voor de school,' roept Braaksel wanneer ze weer bij school zijn. 'Juf Evi, stap maar snel uit. De groep van meester Hans wacht.
En laat Van Dongen hier komen.'
Juf Evi kijkt de klas aan. 'Ik vind het heel erg voor jullie, jullie hadden je zo verheugd op het schoolreisje. Maar ik beloof jullie dat we een andere keer gaan.'
'Schiet nou maar op,' zegt Braaksel.
'Er komt helemaal geen andere keer.'
'Maar ik moet toch de klas van meester Hans waarnemen?' zegt juf Evi verward.
'Nou en, deze reis gaat gewoon door. Of dacht je soms dat ik niet zonder jou naar Texel kan?'
Help! Meteen raakt Lucas in paniek. Dit wordt echt heel gevaarlijk voor hem. Braaksel heeft al een keer geprobeerd om zijn hersens te stelen. Wat zou ze nu voor wreed plan hebben?
'Ga uit de bus,' zegt Milou tegen Lucas.
'Vlug, je kunt nu nog wegrennen.'
Lucas knikt. De deur van de bus staat open. Milou heeft gelijk, hij moet zo snel mogelijk weg zien te komen. Hij staat op en loopt naar voren. Maar voordat Lucas uit kan stappen drukt Braaksel op een knop en de deuren gaan dicht.
'Op je plaats, jij,' zegt Braaksel.
Dan tikt Piet van Dongen tegen de deur. Braaksel kijkt of Lucas weer op zijn plaats zit en doet dan snel open.

Van Dongen stapt met een rood hoofd in.
‘Mevrouw Brakel, ik kan het bijna niet geloven.
Mag ik echt mee op schoolreisje? Ik had nooit
gedacht dat...’
‘Hou maar op, ik hoef die gedachten van jou
niet te horen. Ze slaan toch nergens op.
Kom binnen en jaag die man weg.’
‘U bedoelt toch niet de chauffeur?’
‘Ja, wie anders, er is hier maar één man.
Jaag hem weg, snel.’
‘Ik weet niet wat hier aan de hand is,’
zegt de chauffeur, ‘maar ik mag de bus niet verlaten.’
‘U kunt beter doen wat mevrouw Brakel vraagt,’
zegt Van Dongen.
‘En nu snel die bus uit, wegwezen!’
schreeuwt Braaksel.
‘Maar dat is strafbaar, mevrouw. U kunt dan wel
de liefste juf van de provincie zijn, maar daarom
kunt u mij nog niet zomaar mijn bus uit zetten.
Als ik dat aangeef krijgt u grote problemen.’
‘Pas maar op dat jij geen grote problemen krijgt.’
Braaksel loopt naar de stoel, trekt de chauffeur
aan zijn haren naar buiten en doet de deur dicht
wanneer hij buiten staat.
‘Wat sta je hier nou?’ Ze kijkt de conciërge aan.
‘Ga achter het stuur zitten en rijd weg.’
De chauffeur bonkt tegen de bus. ‘Laat me erin.’
‘Rijden, Van Dongen,’ zegt ze.
‘Dat durf ik niet,’ zegt de conciërge.
‘Ik heb nog nooit een bus bestuurd. Echt niet.’
Hij begint te huilen.
‘Wat ben je toch een sukkel!
Laat maar, ik ga zelf wel rijden.’

Braaksel neemt plaats achter het stuur.
Ze start de bus en rijdt weg.

‘Wat kijk je nou naar me,’ zegt ze. ‘Je hoeft niet
op mij te letten. Let liever op de kinderen.’
De conciërge knikt. ‘Zoals u wilt, mevrouw.’
Alle kinderen uit groep zeven zitten inmiddels krijtwit
in de bus. Niet alleen Lucas had willen vluchten,
ze hadden allemaal wel uit willen stappen.
Wat moeten ze op Texel met Braaksel?
Juf Evi zou met ze gaan zwemmen en ze had
een spannend spel bedacht voor in het donker.
Ze zouden een kussengevecht houden. En naar
de zeehondenopvang gaan. Ze wisten zeker
dat ze drie onvergetelijke dagen zouden hebben.
Of dat met juf Brakel ook gebeurt,
daar hebben ze zo hun twijfels over.
‘Ik vind het zielig voor juf Evi,’ zegt Sanne.
‘Ik ook!’ roepen andere kinderen uit de klas.
‘Maar hopelijk wint ze in elk geval wel de verkiezing
voor de liefste juf van het land,’ zegt Zoë.

‘We hebben allemaal op haar gestemd en
mijn buurmeisje ook en iedereen van mijn hockeyclub.’
‘En de klas van mijn zus ook,’ zegt Bram. ‘Ze heeft
megaveel stemmen gekregen, ze moet wel winnen.’
Dan zet juf Brakel de bus opeens stil langs de kant
van de weg. ‘Waar hebben jullie het over?’
‘Over de verkiezing van de liefste juf van het land,’
zegt Van Dongen. ‘Deze week wordt
de winnaar gekozen.’
‘Juf Evi gaat winnen!’ roepen ze.
‘En dan mag ze alles bepalen.’
‘Ja, er zit dit jaar een heel speciale prijs aan vast,’
zegt Van Dongen. ‘De liefste juf of meester
van het land komt boven het bestuur van
haar of zijn school te staan en ook boven
de burgemeester en de wethouder wat betreft plannen
voor de school. Diegene kan de school helemaal
maken zoals hij of zij zelf wil.’
‘Yes!’ juichen ze.
Braaksel zit even stil en start dan de bus weer.
‘Juf Brakel, hier moet u rechtsaf, kijkt u maar
naar het bord,’ zegt Van Dongen.
‘Naar Texel rechtsaf en naar Maastricht linksaf.’
‘Plannen gewijzigd,’ zegt Braaksel. ‘Ik zal zorgen
dat ik de liefste juf van het land word. En ik weet
hoe ik dat ga doen.’
En tot hun grote schrik slaat de bus links af
richting Maastricht.

‘We moeten iets doen,’ fluistert Lotte.
‘Stuur je vader anders een appje. Hij moet weten
dat je in gevaar bent.’
Lucas knikt. Het liefst hield hij zijn ouders erbuiten,

maar Lotte heeft gelijk. Hij weet hoe gevaarlijk Braaksel is.
'Toe dan,' fluistert Thijs. 'Jij moet hier weg, voor het te laat is. Ze kan nu niet op je letten, ze moet rijden.'
Lucas haalt zijn mobiel uit zijn zak. Hij denkt even na en dan begint hij te tikken. *Hoi pap, juf Evi gaat niet meer mee op schoolreis. Nu zitten we alleen met juf Brakel in de bus. Ik vind haar eng. Wil je me helpen?*
Hij laat het aan zijn vrienden lezen.
'Verzenden,' fluistert Milou.
Lucas drukt op verzenden. Hoe zal zijn vader reageren? Ze zitten alle vier vol spanning boven zijn mobiel.

Maar daardoor vergeten ze op juf Brakel te letten. En die moet dan wel sturen, maar intussen kijkt ze soms via haar achteruitkijkspiegel de bus in. Ze vraagt zich af wat Lucas aan het doen is. En dan ziet ze dat hij met zijn mobiel bezig is.
'Van Dongen, sta op en pak de mobiel van Lucas af,' zegt ze zachtjes. 'Snel en breng hem hier.'

Lucas, die niets in de gaten heeft, leest het bericht. De anderen lezen over zijn schouder mee.
Wat jammer voor jullie dat juf Evi niet meegaat. Ik snap dat je teleurgesteld bent. Je moet even omschakelen. Maar met juf Brakel wordt het ook een geweldig schoolreisje. Ik heb het al zo vaak gezegd: je hoeft niet bang voor haar te zijn. Ze is misschien wat streng, maar op reis krijg je een heel andere juf Brakel te zien, wedden?

Je zult zien dat je een paar onvergetelijke dagen tegemoetgaat. Dat weet ik zeker.
Ik heb er alle vertrouwen in!
Dikke kus van je vader. En hartelijke groeten aan juf Brakel.
Ze zijn net klaar met lezen als Piet van Dongen naast hen staat.

'Lucas, het spijt me, maar van juf Brakel moet ik je mobiel innemen.'
Hij houdt zijn hand op.
Wat stom van me, denkt Lucas, had ik maar nooit die app verstuurd. Hij had wel gedacht dat zijn vader zo zou reageren.
Nu is hij zijn mobiel ook nog kwijt.
'Lucas,' zegt de conciërge. 'Je mobiel, jongen.'
Met tegenzin geeft Lucas zijn mobiel af.
'Zet die mobiel uit!' brult Braaksel
'Balen,' zegt Milou. 'Maar zo erg is het niet,